

— III. negyedév —

2016. július 2.

AMIKOR MEGSZÚNIK A KOPOGTATÁS

Énekek Éneke 5,1-6

„Bejöttem kertembe, húgom, menyasszonyom! Szedem mirhámát és balsamomat, eszem lépes mézemet, színmézemet, iszom boromat és tejemet. Egyetek, igyatok, barátaim, részegedjetek meg a szerelemtől!

Aludtam, de ébren volt szívem. Hallga, szerelmesem kopogtat! - Nyiss ajtót, húgom, kedvesem, galambom, gyönyörűségem! Mert fejem belepte a harmat, fürtjeimet az éjszaka cseppjei.

Levettem alsóruhámát, hogyan ölthetném fel? Megmostam lábaimat, hogyan piszkolhatnám be?

Szerelmesem benyújtotta kezét a résen, és szívem felindult iránta.

Fölkeltem, hogy ajtót nyissak szerelmesemnek, és kezemről mirha csepegett, ujjaimról mirha folyt a kilincsre.

Ajtót nyitottam szerelmesemnek, de szerelmesem már megfordult, elment. Lelkem megindult beszédétől, azért kerestem őt, de nem találtam, kiáltottam, de nem válaszolt.”

A legszomorúbb dolog, ami egy kereszténnyel történhet az, ha elhagyja őt az Úr.

Amikor egyszer életünkben valóságos lesz Isten, utána pedig ezt elvezítjük.

Mennyi idő telt el azóta, amikor utoljára „hallottatok” Isten gyengéd hívását, vagy kétségtelenül éreztétek Krisztus isteni jelenlétét.

A zsidóknál szokásos volt, hogy az Énekek Énekét átvitt értelemben magyarázzák, mint Isten szerelmét az Ő választott népe iránt.

A keresztények is úgy tekintik, mint példázatot Krisztus szeretetéről az Ő egyháza iránt.

Ezen kívül úgy is szemlélhető, mint leírás a hívők közösségéről az Úrral.

Ebben a szövegrészben, amit felolvastunk, az Úr jegyese túl nagy kényelemben volt.

Nem nyitotta ki az ajtót, mert nem volt kedve hozzá.

A bizalmas kapcsolat ára túl magasnak tűnt neki.

E kellemetlenségek miatt közönyös lett, s e közöny miatt volt lassú és hanyag, amikor a Kedvese bekopogott a szíve ajtaján. Amikor azonban már nem hallotta Őt többé kopogtatni, felugrott, az ajtóhoz rohant, kinyitotta, de Ő már elment.

„Ajtót nyitottam szerelmesemnek, de szerelmesem már megfordult, elment. Lelkem megindult beszédétől, azért kerestem őt, de nem találtam, kiáltottam, de nem válaszolt.”

Sámson átélte ezt a szörnyű tapasztalatot, amikor túl sokáig játszott a bűnnel: elaludt, levágták a haját, s elvesztette az Úrral való szövetséget.

Ennek nem is volt tudatában mindaddig, amíg szembe nem találta magát az ellenséggel.

„Ezt mondta Delila: Jönnek a filiszteusok, Sámson! Ő felébredt álmából, de azt gondolta: Kiszabadulok most is, mint máskor, csak megrázom magam! - mert még nem tudta, hogy elhagyta őt az ÚR.” (Ref. Ford.)

Jó módszer Isten erejének elvesztésére az, ha a világ ölébe hajtjátok a fejetek.

Izrael elvesztette a frigyládát a hűtlensége, lázadása és bálványimádása miatt. Amikor ez Éli tudomására jutott, hanyatt esett a székkal, és eltörte a nyakát.

Éli pap egyik menyé éppen szült, s amikor meghallotta a hírt, belehalt a szülésbe. Haldoklás közben Ikábódnak nevezte a gyermekét, „mondván: Oda van Izrael dicsősége” (1Sám 4,21).

Látjátok, ők ketten mennyire komolyan gondolkodtak Isten jelenlétéről. Tudták, hogy Isten jelenléte nélkül nincs élet. Halottként jártok, halottként beszéltek, halottként dolgoztok. Életek egy csupasz létezés.

Az 1Tim 5,6-ban olvassuk: „A kicsapongó pedig már életében halott”.

1Móz 28,16: (Jákob menekülőben volt a nagybácsiához.) „Amikor Jákob fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára az ÚR van ezen a helyen, és én nem tudtam!”

Róma 13,11-14: „De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívókké lettünk: az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne”.

Hallottátok-e már a keresztyéneket, akik arról beszélgettek, hogy volt „valamikor”? „Azelőtt kiváló istentiszteleteket tartottunk, ébredések voltak közöttünk, és az emberek megtértek.”

Ma úgy járunk-kelünk, mintha Isten halott volna, pedig mi engedjük meg, hogy az élet kicsússzon a kezünkől. Mi voltunk restek, kényelmesek, önzők.

1Sám 28,6: „Megkérdezte Saul az Urat, de az ÚR nem válaszolt neki sem álomban, sem az úrimmal, sem a próféták által”.

Márk 5,15-17: „Amikor Jézus közelébe értek és látták, hogy a megszállott, akiben a légió volt, felöltözve ül, és eszénél van, félelem fogta el őket. Akik látták, elmondták nekik: hogyan történt a dolog a megszállottal és a disznókkal. Ekkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el a határukból.”

És Jézus eltávozott.

I. Talán a gyülekezet túl elégedett – együtt és egyenként?

Isten választott kedvese túl kényelmes volt. Elutasította Őt, mert nem talált az időt alkalmasnak. Így szólt: „Levettem alsóruhámat,

hogyan ölthetném fel? Megmostam lábaimat, hogyan piszkolhatnám be?” (Én 5,3).

Vajon a bizalmas kapcsolat ára túl magas lenne?

Vajon egyházunk túl lassan és hanyagul mozog, amikor az Úr elkezd kopogtatni a szívünk ajtaján?

Vajon a kényelmetlenség váltotta volna ki a hívők közömbösségét?

II. Mit kell tenni, amikor megszűnik a kopogtatás?

Éppen érzitek, hogy megszólaltak a szívetek húrjai. Halljátok a hívását, érzitek a meggyőződést, érzitek, hogy még összetartoztok, de mit tesztek, ha a kopogás megszűnik?

Az igehelyen látjuk, hogy Krisztus a kedvesének, az egyháznak figyelmét óhajtja.

Olyan személyt, egyházat keres, aki, és amely meghallja a gyengéd kopogtatását, és megnyitja neki az ajtót.

A langymeleg Laodiceához így szólt Jézus: „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem” (Jel 3,20).

Amikor nem halljuk tovább a kopogtatást, akkor végre feltápászkodunk, mint Salamon kényelmes kedvese.

S amikor végre az ajtóhoz rohanunk, hogy kinyissunk, Ő már nincs ott.

III. Zárt ajtó

Az Énekek énekében (5,2) olvastuk, hogy a vőlegény kívül áll, az ajtó előtt, kopogtat, és megpróbál bejönni.

Miért lenne az ő házának ajtaja bezárva?

Azért talán, mert odaadta a kulcsot valakinek? Igen. Te és én szabad erkölcsi egyedek vagyunk. Választhatunk, hogy ajtót nyitunk, vagy bezárva hagyjuk, és tovább játszunk „egyházasdít”.

Hányszor esik meg, hogy a Szentlélek erős indítására is ülve maradunk, és megengedjük, hogy a válaszuk nélkül menjen tovább?

Ti mit tesztek ma délelőtt?

A képen, amelyet Jézusról rajzoltak, aki az ajtó előtt áll, és zörget, az ajtó kulcsa belül van. Tehát tőletek, tőlünk függ, ajtót nyitunk-e Neki?

Hányszor zörgetett már Jézus szívünk ajtaján, mi meg úgy viselkedtünk, mint Salamon jegyese? „Levettem alsóruhámat, hogyan ölthetném fel? Megmostam lábaimat, hogyan piszkolhatnám be?”

Krisztus jegyese megszokta, hogy a király palotájában él, az Ő távollétében.

S most túl késő van! Amikor a menyasszony felkelt, hogy ajtót nyisson, Ő már elment.

Egyházunk manapság mintha sóhajtozna, amikor az Úr kopogtatását hallja. Ó, mért pont most! Nem látod, hogy éppen kényelembe helyeztem magam? Nem tudnál várni egy kicsit? Most éppen fáj a fejem! Már levettem a cipőmet, és kinyújtottam a lábam. Muszáj pont most ajtót nyitnom neked?

A Szentlélek megszorodhat. „A Lelket ne oltsátok ki...”

Eféz 4,30: „És ne szomorítsatok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára.”

Ézsau egy ízletes falatért eladta elsőszülöttségi jogát. „Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste”.

Míg van idő, és míg az Úr zörget szívetek ajtaján, keljetek fel, hagyjátok a kényelmet, nyissatok neki ajtót. Hozzátok meg ezt a döntést, amíg van rá időtök!

2016. augusztus 6.

REAGÁLJATOK ÚGY, MINT ANDRÁS

Olvasd el: Ján 1,29-43.

János evangéliumának első fejezetében megismerkedünk Andrással, és az ő első reakciójával, amikor megismerte Krisztust. Íme, milyen volt a helyzetkép: Keresztelő János a pusztában arról prédikált, hogy szükség van a megtérésre és keresztségre, meg hogy jön majd valaki, aki nála nagyobb. Másokhoz hasonlóan, András is eljött, hogy meghallgassa ezt a különös öltözködésű embert. András János tanítását megszívte, és a tanítványa lett. Akkor egyik nap János, már nem arról prédikált, hogy jön majd valaki, aki nála nagyobb, hanem így szólt: „Íme az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit!” És

bemutatta Jézust. Olvassuk el, hogy mi történt ekkor Andrással. A 29. verssel kezdjük:

„Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit! Ez az, a kiről én ezt mondtam: Én utánam jó egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálamnál. És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izraelnek, azért jöttem én, a ki vízzel keresztelek. És bizonyoságot tőn János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta. És én nem ismertem őt; de a ki elküldte engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, a ki keresztel Szent Lélekkel. És én láttam, és bizonyoságot tettem, hogy ez az Isten Fia. Másnap ismét ott állt vala János és kettő az ő tanítványai közül; És ránézvén Jézusra, a mint ott jár vala, monda: Ímé az Isten Báránya! És hallá őt a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust. Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nékik: Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi, (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol? Monda nékik: Jöjjetek és lássátok meg. Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra. A kettő közül, a kik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére. Találkozik ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi megmagyarázva azt teszi: Krisztus); És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva: Kőszikla).”

Krisztussal való közösségünknek az első helyen kell állnia! Ezt követi az otthon közössége, majd a hívőkkel való embertársi kapcsolatok. Ezt követik az egyházon kívüliekkel való emberbaráti kapcsolatok. Remélem, észrevettétek, hogy András a helyes sorrendet követte. A Krisztussal való közössége volt az első a számára. Ezt követte a családi kapcsolat: elment, és szólt Péternek, hogy megtalálta a Messiást. Péter nem csak családtag volt, hanem bizonyos értelemben olyan személy is, aki még kívül áll, mivel még nem értette és hitte Jézus messiási voltát. Gondoljatok arra, hogy ezekben a pillanatokban az egyház még nem létezett. Ha mindezt figyelembe vesszük, András jó példázza, hogyan kell felállítani a helyes sorrendet a kapcsolatainkban. Sőt, ennél többet is megtanulunk tőle. András rámutat arra, hogy az egyszerű hívők

is eredményesen felkutathatják azokat, akik még az egyházon kívül vannak.

Az eredményes missziós munka és evangéliumhirdetés a szívben kezdődik. András Keresztelő János követője volt, de Krisztus tanítványa lett. Csak miután András részévé vált a belső csoportnak, hívhatta meg eredményesen a fivérét, Simon Pétert, aki még „kívül volt”. Az elveszett emberek nem tudják megmutatni a helyes utat, ezért mielőtt segítünk másoknak, hogy megtalálják az utat Istenhez, nekünk magunknak kell megismernünk Istent. Amikor egyszer megismerjük Istent, felfedezzük, hogy szenvedélyes vonzalma az elveszettek iránt egyszerűen ránk ragad.

András sikerének másik titka a sürgősségérzet volt. Mialatt olvastam János jelentését Andrásról, aki elmondta Péternek az örömhírt, három szó vált fontossá a számomra: „Találkozék ez először”. Túl gyakran tűnik úgy a számomra, hogy a gyülekezetben tévesen értelmezzük Jézus szavait, hogy az elsőkből lesznek az utolsók, az utolsókból meg az elsők. Amikor Jézus ezeket a szavakat kimondta, ő az istenszolgálatról beszélt, nem az örömmüzenet hirdetéséről. Amit András „először” tett, olyasmi, amit sok keresztény utoljára tesz. Nem hiszem, hogy itt arról van szó, hogy félünk odafordulni a családtagokhoz, hanem inkább arról, hogy elvesztettük a sürgősségi érzetünket. Az utolsó időben élünk, és Jézus bármelyik pillanatban visszajöhet. Ez az igazság ma is áll. De vajon ez az igazság megváltoztatott-e bennünket? Vajon a szavaink és tetteink azok iránt, akik kívül vannak, arról tanúskodnak-e, hogy sürgős dologról van szó, vagy inkább arról, hogy önelégültek vagyunk? András érezte, hogy sürgősen cselekednie kell.

Hiszem, hogy András először olyan személyhez ment, akiről hitte, hogy befogadja Jézust a szívébe.

Illusztráció:

Hallottátok-e annak a prédikátornak a történetét, aki elhatározta, hogy egyik szombat reggel kihagyja az istentiszteletet, és inkább golfozlik egyet? Szombatonként, útban az imaház felé, mindig a golfpálya mellett ment el – és amikor szép idő volt, sokszor látta a gyülekezeti tagokat golfozni. Nem annyira aggasztotta volna őt a dolog, ha a hívők a golf után eljöttek volna az imaházba. De nem ez volta a helyzet. Golfoztak, és átugrották az istentiszteletet. Egyik szombat este elhatározta, hogy a

következő szombat reggel megmutatja ezeknek a golfozó hívőknek, hogy ő mit tud! Ha ők golfozhatnak, akkor a prédikátoruk is! Ezért beteget jelentett, és kérte, találjanak valaki mást, aki majd prédikál helyette az istentiszteleten. S akkor szombaton, kora reggel bedobta a golfütőket az autójába, és elindult golfozni. Úgy gondolta, hogy senki nem fogja őt felismerni. Befizetett, és elment az első lyukhoz. Egy angyal szemlélte a prédikátort, majd megkérdezte Istentől, mit kell tenni ezzel az emberrel, aki azt hazudta, hogy beteg, most meg éppen a golflabdát készül megütni? Isten így szólt az angyalhoz: „Csak figyelj őt!” Az angyal azt gondolta, hogy Isten talán majd villámmal fogja agyon sújtani, de ez nem következett be. Sem földrengés, sem eső nem volt – hanem csak egy tökéletesen jó ütés! A labda elsőre betalált a lyukba. Az angyal nem tudott hinni a szemének. Mi ez?! Hogy lehet? „Istenem, hát hogy engedted meg neki, hogy elsőre betaláljon a lyukba? Gondoltam, majd megbünteted”... de Isten így szólt: „Meg is büntettem, hiszen kinek mer majd beszélni róla...”

Amikor átélünk valami csodálatosat, vagy hallunk valami izgalmasat, akkor nehezen tudjuk magunkban tartani. Megpukkadunk, ha nem mondhatjuk el valakinek. Ha van egy örömhíretek, amit másoknak elmondhattok, kinek mondjátok el először? Én a feleségemnek mondom el először! Akár nagy, akár jelentésségtelen a hír, először neki mondom el. Utána a többi családtagnak, meg a barátainknak. Feltételezem, hogy mindnyájan ismerünk néhány olyan személyt, akihez elrohannánk egy jó hírrel. András számára Péter volt egy ilyen személy. Azt gondolom, hogy András sejtette, hogy Péter nem csak meghallgatja őt, hanem komolyan veszi majd, amit mond neki. S így is volt. Tehát András bölcs stratégiája bevált, és nálunk is ez történne.

Van még valami Andrásnak abban a tetteiben, hogy elvezette Pétert Jézushoz. Megpróbálom elképzelni, hogyan zajlik a formális ismerkedésük, amikor András így szól: „Péter, szeretném neked bemutatni Jézust. Jézus, ez az én testvérem, Péter!” Nem lényeges, hogy így történt-e vagy sem, az a fontos, hogy András, aki a körön belül állt, bemutatta Jézusnak Pétert, aki kívül állt. Ismét azt mondom, hogy kövessük András példáját. Talán könnyebb másokkal az időjárásról beszélgetnünk, vagy az újabb építkezésekről, talán szórakoztatóbbak a vidám esetek, amelyek az istentiszteleteken estek meg valakivel... ez mind rendben is volna, beszéljetez ezekről is, ha akartok. De közben ne

feledjétek el, hogy Jézusról is beszéljétek neki. Az embereknek sokkal fontosabb, ha hallanak valamit Jézusról, mint ha az építkezésről, vagy valami vidám esetről hallanak.

Pál apostol a Kol 4,5-6-ban ezt írja: „Bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. A ti beszédetek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.”

Röviden: Pál elmondja, hogy azon dolgok között, amelyekről beszélgettek valakivel, ott kell lennie annak is, amit nem szabad elfelejtenetek: hogy Jézusról beszéljétek. Az építkezésről szóló hírek senkit sem fognak üdvözíteni. Az összes vidám esetek ismerete sem fog senkit elvezetni a mennybe. Ezt csak Jézus ismerete és a Jézusba vetett hit teheti meg.

A Róm 10,12-14-ben hasonló gondolatokat találunk: „Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Úr mindeneknek, a ki kegyelemben gazdag mindenekhez, a kik őt segítségül hívják. Mert minden, a ki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mi módon hívják azért segítségül azt, a kiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, a ki felől nem hallottak? Mi módon hallának pedig prédikáló nélkül?”

Illusztráció:

Biztos mindannyian emlékeztek a cúnamira, amely Thaiföldet és a környező államokat érte. Sok tragikus hír mellett hallottunk azonban néhány jó hírt is. Az egyik ilyen történet a Morgan tengeri-cigányokról szólt. Ez egy kis törzs, amelynek 181 tagja van, és az év legnagyobb részében csónakokban élve halásznak a tengeren. December folyamán azonban Thaiföld partjain találnak menedéket. Akkor is itt voltak, amikor jött a cunami. Csak néhány órával korábban történt a dolog. Valószínűleg ők is mind odavesztek volna, ha nem szívlelték volna meg azt a régi igazságot, amelyet nemzedékről nemzedékre adtak át egymásnak.

A törzsfőnökök mindig megtanították őket egy régi igazságra. A 65 éves törzsfőnök a faluból, akit Sarmao Katalajnak hívnak, ezt mondta nekik: „Az őseink megtanítottak bennünket arra, hogy amikor a víz a partról gyorsan visszahúzódik, ismét visszatér majd, ugyanolyan gyorsan és ugyanannyi mennyiségben, amilyen gyorsan és amilyen mennyiségben eltűnt.”

És éppen így is történt. A tenger olyan gyorsan visszahúzódott a parttól, hogy még a halak is szárazon maradtak, amelyek partközelségben úszkáltak. Milyen könnyű prédájuk lehetett volna azoknak, akik itt, a parton laktak, hogy gyorsan odafussanak, és kézzel összegyűjtsék a halakat, megtöltve az összes rendelkezésükre álló kosarat. Dél-Thaiföldön sokan éppen ezt tették. A tengeri-cigányok törzse azonban nem így cselekedett. Amikor a víz visszahúzódott a parttól, a törzsfőnök a törzs minden tagja számára elrendelte, hogy fussanak a Szurin-sziget déli partján levő hegyre. Amikor a szökőár elöntötte a partvidéket, a törzsnek mind a 181 tagja túlélte, mivel felmenekült a hegyre.

Ahogy a régi igazság, amelyet nemzedékek adtak át egymásnak, megmentették a Morgan tengeri-cigánytörzs tagjainak életét, a Jézusról szóló régi igazság, amely hozzánk is nemzedékeken át jutott el, és érettünk a Bibliába is feljegyezték, ma megmentő üzenet az emberek számára. Ezért arra kérlek benneteket, hogy Andráshoz hasonlóan juttassátok el az emberekhez a Jézusról szóló megmentő üzenetet. Ha még nem vagytok keresztények, emlékeztetlek benneteket, hogy csak Jézus „az út, az igazság és az élet”, és csakis azok, akik hisznek Ő benne, juthatnak a mennybe. Ha még nem adtátok át szíveteket Neki, akkor kérlek benneteket, most tegyétek meg...

2016. szeptember 3.

AZ APOSTOLI TÁVLATOK

1Kor 12,28-31.

„És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, * másodsor prófétákul, harmadsor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit. Avagy mindnyájan apostolok-e? Vagy mindnyájan próféták-e? Avagy mindnyájan tanítók-e? Vagy mindnyájan csodatévő erők-e? Avagy mindnyájuknak van-e gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-e nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-e? Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezen felül még egy kiváltképpen való utat mutatok néktek”.

Az apostol az a személy, akit az igazság üzenetével küldenek el. Pál apostol úgy azonosítja magát, mint apostolt (Gal 1,1 – „(nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, a ki feltámasztotta őt a halálból)”).

Hálásak lehetünk Istennek, hogy létrehozta az apostoli szolgálatot és távlatot, szem előtt tartva azt, hogy elvégezhessek a nagy utasítást az emberek különféle csoportjai között a Földön. Csak ha tápláljuk az apostoli szenvedélyünket, távlatunkat és fellépésünket, akkor rendelkezhetünk az isteni erő teljességével a közösségünkben és az életünkben. Túl sok egyház vesztette el az apostoli távlatokat, s ezért most csak sínylődnek. Most felsorolunk néhány apostoli jellegzetességet, amely az apostoli távlatokra jellemző:

Az apostoli távlat nem érhető el akárki által, hanem közvetlenül Jézus Krisztustól jön (Gal 1,1). Az emberek, akik megszerzik a kinyilatkoztatást, tudást és bölcsességet Istentől, érzik, hogy meg kell osztaniuk másokkal, akiknek még hallaniuk kell Jézus Krisztus evangéliumáról. Akkor valósággal elmondhatjuk, „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” – Kol 3,23-24. Nem kell csalódnunk, amikor azt hisszük, hogy alig értékeli valaki, amit cselekszünk, mivel nem embereknek akarunk a kedvébe járni, hanem Istennek, aki a szíveket vizsgálja.

Az apostoli távlat szenvedélyt táplál az iránt, amit Isten a szívében visel. Az emberi lelkesedés, statisztika vagy jelentés nem elég ahhoz, hogy a szívünk állandóan az evangéliumi munka és a gyülekezetek megalapítása felé legyen fordulva. Jézus Krisztusnak és az ő Igéjének ismerete, meg a Szentlélekkel való bizalmas kapcsolat az egyetlen módja annak, hogy szenvedélyes felkutatói legyünk az elveszetteknek.

Az apostoli távlatokat imával erősíthetjük. Pál apostol írta: „Annak okáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, nem szünöm meg hálát adni tiérettetek, emlékeztén reátok az én könyörgéseimben. Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; és világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között” (Ef 1,15-18).

Illusztráció:

Egy fiatalember az egyik teológiai iskolából felkínálta, hogy segít egy utcai prédikátornak, David Wilkersonnak, aki sok-sok évvel ezelőtt New York utcáin prédikált. Wilkerson megkérdezte tőle, hogy mennyi időt tölt naponta imában? A fiatal egyetemista úgy becsülte fel, hogy naponta 20 percet. Wilkerson erre így szólt hozzá: Menj haza, fiam, töltsél el egy hónapig naponta 2 órát imában, és akkor gyere vissza. Gyere vissza, s akkor majd meggondolom, hogy kiengedjelek-e az utcára, ahol gyilkosságok, erőszakok, lopások és más veszélyek fenyegetnek. Ha most a napi 20 perces imádkozásoddal kiengedlek az utcára, akkor olyan volna, mintha egy katonát fegyver nélkül küldenék csatába, aki biztosan odaveszne”.

Az apostoli távlat magába foglalja a lemondásokat. Nekünk le kell mondanunk a jogainkról, és teljességgel át kell adnunk magunkat Jézus Krisztus követésére, és naponta fel kell vennünk a keresztyűket, ha apostoli távlatokat szeretnénk (lásd: Luk 9,23). Annyi ember szeretné Pál apostol szolgálatának gyümölcseit, de nem akarják kifizetni az árat, amelyet Pál apostol fizetett érte. Pál erről így írt: „De amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem”.

Illusztráció:

Dr. James Dobson visszatért, hogy a texasi iskolájában beszédet tartson, ahol 1958-ban teniszben országbajnok lett. Gondolta, hogy majd az üvegszekrényben megnézi a saját trófeáját, mielőtt belép az előadóterembe, de sehol nem találta. Elment az iskola melletti szemétdomb-ra, ahol megtalálta a trófeát. Aznap így szólt a hallgatóihoz: „Minden nagy élet-trófeából nemsokára szemét lesz. Ne dolgozzatok azért, ami mulandó, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben.” Hála Istennek, hogy dr. James Dobson sok földi trófeáról lemondott, azért, hogy elérhesse az apostoli távlatokat annak támogatásában, hogy világszerte minél több családot nyerhessen meg Krisztus számára.

(James Dobson a „Család a fókuszban” szervezet bizottságának elnöke, amelyet ő maga alapított 1977-ben. Emellett naponta van saját rádióműsora, amelyet egy tucat nyelven sugároznak, és több mint

220 millió ember hallgatja 164 országban. Ő evangélista keresztény, konzervatív állásfoglalással a politika és a teológia iránt. Kaliforniában pszichológusnak tanult.)

Az apostoli távlatok képessé tesznek bennünket arra, hogy terveinket a megfelelő sorrendbe rakjuk, és eldöntsük, mi az alapvetően fontos Isten számára. Túl sokan végeznek olyan tevékenységeket, amelyek nem irányulnak az elveszettek 18.800 csoportjának megmentésére. Értitek-e, hogy sohasem lesztek olyan emberek, akik a közösséget ápolják, ha nem az aratásra összpontosítotok? Jézus kijelentette: „Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indult rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Mát 9,36-38). Isten azt akarja, hogy minden embercsoport átélje az igazi istentiszteletet „Lélekben és igazságban”, amely azok révén fog legjobban megtörténni, akik a nagy utasításra összpontosítanak, mert szeretik és imádják Istent „teljes szívből és teljes lélekből és minden erőből és teljes elméből” (Luk 10,27).

Az apostoli távlatok olyan döntéseket hoznak, amelyek isteni célokat, terveket szolgálnak, és Istent dicsőítik. Más szavakkal: Minden döntésünk attól függ, mi az, ami jobban dicsőíti, jobban szolgálja az isteni célt, Isten dicsőségének hirdetését világszerte, és terveinek megvalósítását minden nyelvénél, népnél, törzsnél, hogy mindenki eljusson Hozzá, és örökké őt imádjá.

Illusztráció:

Floyd McClung a „Fiatalok és a misszió” szervezet elnöke ezt írta: „Ha nincsenek terveitek Isten megdicsőítésére, amely betöltheti a Földet, akkor az a veszély fenyeget benneteket, hogy a saját álmaitoknak éltek, mialatt arra vártok, hogy Isten megmondja, mit tegyetek tovább. Sok túltáplált és motiválatlan hívő van, aki azt kifogásolja, hogy Isten még nem szólította meg őket. Hangot várnak, vagy álmokra várnak – egész idő alatt a pénzkeresésnek élnek, a jövőjüket akarják megalapozni, szép ruhákat venni, és jól szórakozni”.

Az apostoli távlatok hűek az apostoli hagyományokhoz és az újszövetségi apostolság mintaképehez. Pál apostol írta: „Ekképpen pedig tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliomot, ahol neveztetett

Krisztus, hogy ne más alapra építsek: Hanem amint meg van írva: A kiknek nem hirdettetett ő felőle, azok meglátják; és a kik nem hallották, megértik” (Róm 15,20-21). Ez egyben apostoli hagyomány és mintakép mindazok számára, akik Isten akaratát akarják cselekedni. Az apostoli távlatok segítenek nekünk abban, hogy felemeljük a tekintetünket és meg-lássuk a mezőket, amelyek ma is arathatók.

Illusztráció:

A hagyományok szerint az apostolok a következőképpen haltak meg: Máté mártírhalált halt, karddal ölték meg Etiópiában. Márk Alexandriában halt meg, miután kegyetlenül végigvontatták lovakkal a város utcáin. Lukácsot egy olajfára akasztották fel, Görögországban. Jánost forró olajba dobták, de csodamódon nem halt meg, s ezt követően száműzték Páthmósra. Pétert Rómában keresztre feszítették, fejjel lefelé. Az idősebb Jakabot lefejezték Jeruzsálemben. A fiatalabb Jakabot egy magas templomtoronyról vetették le, majd halálra verték. Bartimeust élve megnyúzták. Andrást egy kereszthez kötötték, ő meg prédikált az elvesztőinek, amíg csak meg nem halt. Tamást lándzsával szúrták le Koromandelben (Kelet-Indiában). Júdás apostolt lenyilazták. Barnabást Szalonikiben a pogányok agyonkövezték. Pálnak, a külön-féle nyomorgatások és üldözések után, Rómában fejét vették, Néró császár parancsára.

Az apostoli távlatok készítetnek bennünket arra, hogy megharcoljuk a hitnek szép harcát. Az ApCsel 21-ben megtanultuk, milyen hajthatatlanul kitartó volt Pál apostol abban, hogy szenvedjen és meghaljon az apostoli hivatásának betöltése érdekében, hogy világosságként álljon a hitetlenek előtt. „És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megkötöztén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja a Szent Lélek: A férfiút, a kié ez az öv, ekképpen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe. Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők, mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel * Jeruzsálembé. De Pál felele: Mít műveltek sírván és az én szívemet kesergetvén? mert én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért. Mikor azért nem engedett, megnyugodtunk, mondván: Legyen meg az Úrnak akarata” (ApCsel 21,11-14).

Alkalmazás

Az igazi apostoli távlatok tovább vezetnek bennünket, amikor az emberek, problémák, bajok az utunkba állnak.

Floyd Mc'Clung írja az apostoli döntéshozatal gondjairól: „Az apostoli döntéshozatal az Isten dicsősége iránti szenvedéllyel kezdődik, ezért jogos a kérdés: Hol foglak szolgálni, Uram? Az emberek többsége fordítva kezdi. Megkérdezi: Hol és mikor, s közben nem hirdeti Isten dicsőségét az emberek között. Csodálkozunk-e azon, hogy soha nem hallják Isten szavát, aki ezt mondaná nekik: Menjetek! Nincs meg bennük az igazi isteni szenvedély az emberek megmentése iránt. A kisebb-nagyobb kívánságok rabjai. S erre talán sohasem fognak rájönni.”

Mutassuk be életünket, eszközeinket és döntéseinket élő, szent és elfogadható áldozatként Istennek, mert ez az egyedüli értelmes istenszolgálat. Isten méltó arra, hogy alázattal hálát adjunk neki mindenért.